

Kim Faber & Janni Pedersen

Kvæler

416 sider

Politikens Forlag

De kan bare det der. Så er der ikke så meget mere at sige. Det rykker naturligvis gevaldigt på troværdighedskontoen, at Janni Pedersen er ansat til at lave reportager om forbrydelser og kriminalitet, og at hun har sin gang i retssale og orden på de direkte linjer til politiets top. Udover det er der så den sproglige kvalitet til forskel fra andre kriminalforfattere, som forsøger at få sig et gennembrud, eller som måske bare venter på det helt store. Fodarbejdet og forarbejdet gennem mange, mange år tager ingen vist skade af, og her er makkerparret Faber/Pedersen foran på point.

En ung kvinde bliver fundet dræbt og skændet på Amager Fælles. Martin Juncker kommer på banen, da han husker tilbage på en tilsvarende sag et årti tidligere. Her fandt han aldrig gerningsmanden. Er vi nu tættere på opklaringen af to forbrydelser? Signe Kristiansen nyder at have Juncker tilbage. Hun er blevet voldtaget tidligere, lider under forbrydelsens senfølger, er nødt til nu at tage livet op til revision, samtidig med, at hun efterforsker et knivdrag på Nørrebro. Kan der HER måske findes en løsning på de to andre drab.

Selve fortællingen er godt planlagt og tilsat en række af de dagligdags dikkedarer, som vi de senere år har lært at elske, at efterforskere slås med. Små depressioner, angsten for at være alene i en ussel lejlighed.

Det er tydeligt, at det er drabssagerne og opklaringen, der fylder, og her kører forfatterne stramt med at undgå alt for mange ligegyldige samtaler og sidehandlinger for at skabe spænding. Der er bid nok i selve SAGEN med alle dens detaljer. DNA, fingeraftryk, teknikere på job, uidentificerbare ofre, forhør, miljøbeskrivelser af boligblokke hvor bander kæmper om narkomarkedet og brænder affaldscontainere af. Der er rigeligt at tage fat på, det ved Faber/Pedersen, og det kan mærkes, at de er fint tilfredse med at lade læserne blive omkring gerningssteder og opklaring.

Geografien og de enkelte sted-drops er også på plads, f.eks. bodegaen Teglskægget på Valby Langgade, Metro på Ejby Industrivej, og så brillerer forfatterne lige med deres viden om, at Herstedvester Fængsel engang hed Anstalten ved Herstedvester, og at navnet muligvis blev ændret i Kriminalforsorgen. Den er vist for feinschmeckere, medmindre de da vil fortælle lidt historie om området, der nu er omkranset af bl.a. villaer. Så lyder det måske trods alt pænere med et fængsel. Vi får også at vide, at Glostrup Politi på et tidspunkt blev til Vestegnens Politi.

Lidt musik kommer der også ind i bogen. Deep Purples **Smoke on the Water** bliver brugt som ringetone på Signes telefon, mens hun overvejer at udskifte den med Led Zeppelins musik. Så

kender vi hendes musikstil. Fin detalje.

Når vi nærmer os det endelige plot, får vi naturligvis som læsere præsenteret nogle muligheder, der pirrer fantasien og sætter de små, grå på prøve. Men ikke at det et øjeblik gør noget. For også det er så troværdigt og enkelt komponeret, at man må begejstres over, at en krimi kan fungere så livligt med så enkle virkemidler, der er som hentet ud af dagligdagen.